

Zdelo se mu je, da prihaja zdaj ves jarki cerkveni svit od te nebeško lepe ženske. Njeni dolgi, temni lasje so bili na lahko zviti v debelo kito, katere konec se je v krasnem neredu razsipal daleč doli črez ozki pas. In njen obraz!

Ni se ganila. Molila je svojega Boga; in tudi on je zdaj molil, a molil je — njo . . .

Zdaj je vstala in s sklonjeno glavo stopala mimo pesnika proti izhodu. Njena temno opravljena spremljevalka je šla neslišno za njo.

Hitel je za njima. Iz daljave ju je zasledoval in se radosten povrnil v svoje samotno stanovanje. Hotel je pisati.

Zdelo se mu je, da je zdaj našel rešitev one pomladanske simfonije, ki mu je davi zvenela v srcu.

A pesnikovo pero je ostalo nemo. Silna, dosedaj neznana duševna burja mu je davila vsako misel, vsako besedo.

Ostavil je stanovanje, da olajša svoje srce pri zvestem prijatelju Langusu. Črez nekaj dni sta dognala, da je najdeni ideal pesnikov — Primčeva Julija.

Ko je Prešeren pozneje slišal, da se je Julija omožila, priklopela je z elementarno silo ona velika simfonija iz Trnovega na dan.

Razlila se mu je v nesmrtni — »sonetni venec«.

Pred Madono.

*S*aj ne umem srca ti, krasni bog!
Dojenčka sestre v rokah si držala,
na lice ga mehko poljubovala,
prav kakor lastni tvoj bi bil otrok.

Ljubav izražal je pogled globok,
ko mati si presrečna se smehljala,
iskal dojenček ti je prsa zala,
da vžil bi ženskih grudi sladki sok.

Zamaknjen zrl nebeško sem veselje
in lica tvojega izraz ljubeč,
in zvladale so me demonske želje.

Ko kraljem v Betlehemu plameneč
mi pred Madono duh zakoprnel je,
in glavo sklonil sem časteč, moleč.

V. S. Fedorov.

19*